

॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ इतिद्रोणपर्वणिटीकायांनवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ एतद्विति ॥ १ ॥

नाहंमृज्येहतंद्रोणं सिंहद्विरद्विक्रमं ॥ कथं संजयदुर्धर्मनाधृष्ययशोबलं ॥ ३७ ॥ पश्यतां पुरुषेन्द्राणां समरे पार्षतो वधीत् ॥ के पुरस्तादधुध्यंतरक्षंतो द्रोणमंति
कात् ॥ ३८ ॥ केनुपश्चादवत्तंगच्छतो दुर्गमां गतिं ॥ केऽरक्षन्दक्षिणं चक्रं सव्यं केचमहात्मनः ॥ ३९ ॥ पुरस्तात्केचवीरस्य युध्यमानस्य संयुगे ॥ केचतस्मिंस्त
नस्यत्काप्रतीपं मृत्युमाव्रजन् ॥ ४० ॥ द्रोणस्य समरे वीराः के कुर्वन्तपरां धृतिं ॥ कच्चिन्नैनं भयान्मंदाः क्षत्रियाव्यजहन्रणे ॥ ४१ ॥ रक्षितारस्ततः शून्ये कच्चिन्नै
नहतः परैः ॥ न स पृष्ठमरेखासाद्रणैशौर्यास्तदर्शयेत् ॥ ४२ ॥ परामप्यापदं प्राप्य स कथं निहतः परैः ॥ एतदार्येण कर्त्तव्यं कच्छास्वापस्तु संजय ॥ ४३ ॥ पराक्रमेद्य
थाशक्त्या तच्च तस्मिन् स्थितिं ॥ मृत्युते मे मनस्तात कथा तावन्निवार्यतां ॥ ४४ ॥ भूयस्तु लब्धसंज्ञत्वां परिपृच्छामि संजय ॥ ४५ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोण
पर्वणि द्रोणाभिषेकपर्वणि धृतराष्ट्रशोकनवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ ४६ ॥ वैशंपायन उवाच एतत्पृष्ट्वा सुतपुत्रं तदृच्छो केनार्दितो भृशं ॥ जये
निराशः पुत्राणां धृतराष्ट्रोपतत्क्षितौ ॥ १ ॥ तं वि संज्ञं निपतितं सिषिचुः परिचारिकाः ॥ जलेनात्यर्थं शीतेन वीजंत्यः पुण्यगंधिना ॥ २ ॥ पतितं चैनमालोक्य समं
ताद्भरतस्त्रियः ॥ परिवव्रुर्महाराजमस्मृशं श्रैवपाणिभिः ॥ ३ ॥ उत्थाप्य चैनं शनैः कैराजानं पृथिवीतलात् ॥ आसनं प्रापयामासुर्वाष्पकं ह्यो वराननाः ॥ ४ ॥ आ
सनं प्राप्य राजा तु मूर्च्छया भिपरिप्लुतः ॥ निश्चेष्टो तिष्ठतदा वीज्यमानः समंततः ॥ ५ ॥ सलब्ध्वाशनैः संज्ञां विपमानो महीपतिः ॥ पुनर्गावल्गुणिसूतं पर्यपृच्छ
द्यथा तथं ॥ ६ ॥ धृतराष्ट्र उवाच यः स उद्यन्निवा दित्यो ज्योतिषा प्रणुदंस्तमः ॥ अजातशत्रुमायां तं कस्तं द्रोणादवारयत् ॥ ७ ॥ प्रभिन्नमिव मातंगं यथा
क्रुद्धं तरस्विनं ॥ प्रसन्नवदनं हृष्ट्वा प्रतिद्विरदगांमिनं ॥ ८ ॥ वासितासंगमयद्दजव्यं प्रतियूथैः ॥ निजघानरणे वीरान्वीरः पुरुषसत्तमः ॥ ९ ॥ योत्येको हिमहा
वीर्यो निर्देहद्वोरचक्षुषा ॥ कृत्स्नं दुर्योधनबलं धृतिमान् सत्यसंगरः ॥ १० ॥ चक्षुर्हणं जये सक्तमिष्वासधरमच्युतं ॥ दांतं बहुमंतं लोके केशूराः पर्यवारयन् ॥ ११ ॥
केदुष्प्रधर्षराजानमिष्वासधरमच्युतं ॥ समासेदुर्नरव्याघ्रं कौतियं तत्र मामकाः ॥ १२ ॥ तस्मै वाभिपद्याथ यो वै द्रोणमुपाद्रवत् ॥ यः करोति महत्कर्म शत्रूणां वै
महाबलः ॥ महाकायो महोत्साहो नागायुतसमो बलः ॥ तं भीमसेनमायां तं केशूराः पर्यवारयन् ॥

॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ सः प्रसिद्धः तमजातशत्रुं आयातं दृष्ट्वा द्रोणात्कः अवारयदित्यन्वयः सार्धं श्लोकद्वयमेकं वाक्यं ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥